

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדי למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- תנון לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- השמחה היא כלי לקבל התורה
- עקשנות דקדושה
- תורת א"י
- ברכת אהבה רבה ב.
- סגולה להנצל מפרסום
- התורה הזמנית:
- הרפואה להריאה
- נ'קודות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- שישו ושמחו בשמחת התורה
- לגייז את כח המדמה
- כמה יוסף איכא בשוקא
- לימוד התורה בכח
- עירובי תבשילין

הגאולה באה מהר

מגילת רות היא סיפור ארוך וברובו כואב, שמסתיים בבשורה מאירה שמגיעה בבת אחת ומהר, זה הסיפור שלנו.

היום הזה, או - היכן שאתה עומד עכשיו. תפוס את הרגע הזה, תחיה אותו.

עקשנות דקדושה

אפשר להרגיש את הרעיון הזה היטב בתוך מגילת רות. המגילה מגוללת סיפור ארוך שמתחיל במשפחת אלימלך היורדת מהארץ בשל הרעב ושווה בשדה

מגילת רות רוויה ציפייה וגעגוע. גירות הבאה משדה מואב, מוותרת על עמה ובית אביה כדי לדבוק בעם ישראל, ומשאלתה אחת היא, גאולה. המגילה מסתיימת בגאולה, רות נגאלת ויחד עמה נולדת גם גאולתן של ישראל. גם במתן תורה יש סיפור של גאולה. הז"ל דורשים שלמרגלות הר סיני פסקה מישאל זהמת נחש הקדמוני והם זכו לטהרה, גם זו גאולה.

יום החמישיים

בדרך כלל דווקא בתחומים בהם אנחנו זקוקים לישועה ממשית ומהותית, נדמה כאילו אין באמת סיכוי או שזה ייקח ברבה מאוד זמן. הגאולה תמיד מסתתרת מאחורי אכזבות ומשברים, והרבה מאוד אנשים שאנחנו פוגשים בדרך לשם אומרים שאין מה לחפש, וכבר נגמר כל המלא, וחבל על הזמן והכוח.

את התגובות ואת חוות הדעת הללו פגשו כל הגיבורים האמתיים של הנצחיות. כל מנצח פגש הרבה מיואשים ושוללי תקוות, והוא ניצח בזכות שלא התעכב כדי לשמוע מה יש להם להגיד. רות היא דוגמה נפלאה לכך: באה ממואב המרוחקת וממשפחה יהודית שירדה ויצאה מארץ הקודש, חמותה משדלת אותה לעזוב, הסיכויים שתזכה להיכנס לכלל ישראל אפסיים, והיא מתעקשת.

רבינו מחנך אותנו לנצח. המידה שלו היא 'נצח', וזו המידה שמבטיחה גם את העתיד של עם ישראל 'נצח' ישראל לא ישקר'. הניצחון מתפרש בטעות כעזוז וגבורה, המנצחים מוחלפים בשגגה באנשים המוצלחים, אבל זו ממש לא אותה משפחה. הניצחון קשור לעקשנות, מי הם העקשנים? אלו שדוחים אותם החוצה, שההצלחה בורחת מהם, והם מתעקשים.

קשה להיות בגלות, ועוד יותר קשה לשאת את הגלות הפנימית, זו שנאחזת במוח בלב ובאברים הכבדים. אבל הגלות יכולה לקבל פירוש ומשמעות חדשה כשהיא מציעה אותך לקראת הגאולה. לשם כך ספרנו את כל הימים האלה, הספירה הפכה את התקופה הזו מריחוק לקרבה. כשאתה סופר אותה מתקדם.

לספור זה להתעקש. העקשן נאחז בכל דבר, נצמד לכל זיז. היעד שלו יכול להיות רחוק נשגב ואפילו יומרני, אבל כדי להגיע אליו חרף כל ההפרעות והדחיות הוא מוכרח לתפוס יעדים קרובים, כל פסיעה היא עבורו יעד, הוא מתעקש על כל צעד, והצעד הקרוב ביותר הוא

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

עקר הפלי לקבלת התורה הוא שמחה!

יום א' מ'ש'א תקצ"ד והנה ימי השבועות הקדושים ממשימים ובאים, בעל הרחמים יהוס עלינו שניזקקו לגמור ימי הספירה בקדושה וטהרה, שניזקקו עכ"פ מעתה להקיץ עצמנו פראוי לקבלת התורה הקדושה וזוג הקדוש הזה הבעל"ט.

ואם אמנם עדין צריכין לשבר הלב על זה הרבה ולבקש ולהתחנן לפני יתברך על זה הרבה, ולבכות לפניו בדמעות שלישי כגון הבוכה לפני אביו, שיקריבנו גם כן בתוך בני ישראל הפתורים האזכים לקבלת התורה בשבועות. אעפ"כ ביותר צריכין לחזק את עצמנו בשמחה בכל יום, כי עקר הפלי לקבלת התורה הוא שמחה. כ"ש בהתורה ויאמר בענין אל רות וכו' [סי"ה] על מאמר רבינו' עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבא וכו'.

בתוך תנבי זאת נזכרתי נעימות ההתנצחות שבלבבי מאת התורה הקדושה, ואיני יודע עוד מה לכתוב לה, מרב התשוקה שבלבבי כלת שאירי ולבבי וכו'. כי שם מדבר מההתנצחות אלקות וטוב אל האין סוף ב"ה עד שהרשימו מאיר להדעת ולהמשיך משם התורה ע"י גדל השמחה שנגעית עלי לקבלת התורה. שכל זה הוא סוד שבועות זמן תורתנו, מה נאמר ומה נדבר אלמלא לא איתניא לעלמא אלא למשמע דא די ודי והותר. וכן בכל תורה ותורה ברוך בעל הרחמים העושה חסדים נפלאים בכל דור ודור.

דברי אביה המזודה על העבר ומצפה להבא לישועות גדולות נגילה ונשמחה בישועתו. נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	יום	מזמור	מזמור	דף דומי
שבת	כט	כו.	קטו	לז.	טז
א	א	כז.	קטז	לח.	יז
ב	ב	כח.	קיז	לח.	יח
ג	ג	כט.	קיח	לח.	יט
ד	ד	ל.	קיט	לח.	כ
ה	ה	מ.	קכ	לח.	כא
ו	ו	ס.	קכא	לח.	כב

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

תורת ארץ ישראל

כתוב גבה עיניים ורחב לבב אותו לא אוכל השי"ת אומר 'אני לא יכול לסבול את זה'.

אצל השי"ת כתוב 'אשכון את דכא' השי"ת שורה רק על בחי' דכא. את כל זה אנו יודעים טוב ואעפ"כ כשבאים לידי איזשהו נסיון, נתפס בו איזה גבהות הלב, כשנוגעים בו משהו בכבוד, אז זה נורא.

כשרבי נתן התקרב והגיע בפעם הראשונה לרבינו, הוא היה בוודאי מלא וגדוש, צדיק וגאון. תשע שנים אחרי החתונה, חתנו של רבי דוד צבי הגדול.

רבינו אמר לרבי יצחק חתן המגיד 'התקרב אלי כזה אברך, שהוא בעיני עצמו כעפר וטיט ממש, אמור לו שיקנה לך בייגאלע, הוא ירוץ לקנות לך בייגאלע'.

כמה שרבי נתן היו לו מעלות כשהוא התקרב לרבינו, אעפ"כ לא אמר עליו רבינו אלא ש'התקרב אלי כזה אברך שהוא בעיני עצמו א שטיקל בלאטע' [- חתיכת בוין].

לכן הוא היה יכול לקבל מרבינו כ"כ הרבה.

רבי אברהם ב"ר נחמן אמר: 'מדוע היה רבי נתן יכול לקבל מרבינו במדה גדושה, מכיוון שהוא היה בעיני עצמו כעפר וטיט ממש'.

כתוב בגמ' שרבי זירא היה בתחילה בבבל, וכשעלה לארץ ישראל התענה הרבה תעניות כדי לשכוח את התורה של בבל.

זוהי הרי גמרא פלאית, רבי זירא מתענה כדי לשכוח את תורת בבל? ועוד, וכי הוא באמת שכח את תורת בבל? הרי הוא נכנס מיד לשיבתו של רבי יוחנן ונהיה תלמידו של רבי יוחנן?

אלא שהענין הוא שרבי זירא הגיע לא"י, וראה שא"י זה ענין אחר לגמרי, א"י הוא נועם, מנעימים זה ליה בהלכה, וחוף לארץ הוא בחי' חובלים. רבי זירא ראה שהוא לא יוכל בשום אופן לקחת ולקבל מתורת א"י, כל זמן שיש לו בתוכו את תורת בבל שהיא בחי' חובלים.

אין הפשט שהוא הניח לגמרי את תורת בבל, ואין אצלו כבר תורת בבל, אלא שכל מה שהיה לו מקודם, כבר לא היה מעתה חשוב בעיניו.

נצוד לשונך

הלכות לשון הרע

1. צריך לחנך בניו ובנותיו לשמירת הלשון משהגיעו לגיל חינוך.
2. יש ללמדם דיני לשון הרע כפי הבנתם, שלא ישמעו מפיהם שום דבר רע על אחד מיישראל.
3. להזהירם בכל פעם שהם נכשלים בלשון הרע או רכילות, כי אינו מספיק להסביר להם הדין, צריך הרבה הרגל להתרגל לשלוט על הלשון ולא לדבר דבר עד שחושבים אם זה מותר או אסור.
4. עוד צריך להעיר להם על גודל השכר על שמירת הלשון, וגודל העונש למי שנכשל בזה, כמבואר בפתיחת ח"ח ובספר שמיה"ל.
5. ההורים צריכים להיות דוגמא לילד בשמירת הלשון, כי הילד לומד מהם ומחקה אותם, אם הוא רואה שהם נזהרים מלשה"ד ורכילות, גם הוא נזהר, ואם לאו, לא יועילו הזהרותיהם. [קיצור הל' לשה"ד פ"א.ו]

פ"א.ו.ס"ה

ועל כן לא נתנה תורה עד שנתקבצו ששים רבוא ישראל יחד באהבה... ועל כן קורין קדם שביעות פרישת במדבר שמדבר ממני בני ישראל:

ליקוטי הלכות, מנחה

ברכת 'אהבת עולם' [ב]

בארץ לא זרועה, ובטחו בקשר שבוודאי ה' רוצה להטיב עמם. ועצם הבטחון הזה בו, פעל שה' יקרב אותם להר סיני ויתן להם את התורה. וכל הכיסופים וההשתוקקות שהיה להם בספירת העומר היה מתוך בטחון בברית ידידות, כי רק כאשר החתן והכלה בוטחים זה בזה שנתרצו הצדדים להקים בית ביחד, אז מתחילים לספור הימים אל החתונה, וכל זמן שיש ספק לאחד מהצדדים, שמא אין זה השידוך האמיתי, אזי אי אפשר להשתוקק לחתונה ולספור הימים.

[ד] בטחון הוא, שבכל מצוה ומצוה שעושים, ובכל תיבה של תורה שלומדים, בוטחים שברגע זה ממש, השי"ת רוצה וחושק במה שעושה, ומסתכל וצופה בו ומתייחד עמו, ולא להסתכל על שום חלישות הדעת וכפירה של מחשבה, למה ה' צריך את העבודה שלי.

[ה] לפני כל מצוה אומרים 'לשם יחוד', היינו מחזקים את האמונה שבמצווה הזו פועלים מחדש שמחת חתונה עם ה', בה החתן והכלה חפצים זה בזה ללא שום חשש וספק. ולכן לפני היחוד הגדול בקריאת שמע, אנו מתפללים על התקרבות לתורה, ואומרים 'בעבור אבותינו שבטחו בך וכו' כן תחננו ותלמדנו', כי כפי כמה שבוטחים בלב שלם בה' שחפץ בנו, כך אפשר להתעורר לבקש ולהתחנן מה' שיפתח לבנו בתורתו, (ע"פ ליקו"ה משא ומתן ד').

בעבור אבותינו שבטחו בך, ותלמדם הקי חיים, לקישות רצונך בלבב שלם, כן תחננו ותלמדנו.

[א] מבקשים מה' שיפתח ליבנו בתורה - 'בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים' - היינו כמו שלימדת את אבותינו תורה רק מחמת שבטחו בך - 'כן תחננו ותלמדנו', כי בכח הבטחון תקרב גם אותנו. ולכאורה יש להבין מהו הקשר בין תורה לבטחון.

[ב] אך הנה, יש מחלוקת ידועה מהו 'בטחון', יש אומרים, לבטוח בה' שבוודאי ימלא כל מבוקשי. ויש אומרים שמניין לבטוח שה' בוודאי ימלא משאלות האדם, אלא לבטוח בה' שבוודאי יעשה הטוב ביותר בשביל האדם. ובענין מחלוקת זו כבר נשפך הרבה דיו לברר סוגיא זו. אך כל מחלוקת זו שייכת רק אם משתמשים במושג 'בטחון' לענין המשכת ישועות, פרנסה ורפואה וכדומה.

והאמת היא, שבטחון הוא ענין שורשי ויסודי יותר, הרבה לפני הסוגיא באיזה אופן להמשיך ישועות. המשמעות של 'בטחון' הוא, 'בטחון' בעצם הקשר שלנו עם ה'. כמו שני ידידים, שאחד בוטח בנאמנותו לחבירו, לא בטחון שחבירו יעזור לו ויתן לו מבוקשו, אלא בטחון בעצם הקשר, שיודע בוודאות מוחלטת בעומק ליבו ודעתו על האהבה שביניהם בעומק ליבו ודעתו, ואין לו שום חשש וספק שמא חבירו לא אוהב אותו.

[ג] המשכת התורה לעם ישראל היה על ידי שעם ישראל בטח בה' והלך אחריו

הליכות

שיחות ומנהגים

חג השבועות

ענה ואמר אז מוה"ר"ת: "ווען דער חולק זאל מער ניט געווען אויפ'טאן, נאר דאס וואס ער האט באגענומען ביי אונז די לעצטע ספירה און דעם אקדמות - וועט ער שוין דארטן אויבט האבן גענוג!" - "אם לא יהיה עושה ופועל החולק רק דבר זה, ש'לוקח ובעל מאתנו את ההתעוררות של ספירת העמר לליל הספירה האחרונה ואת האקדמות' שאומרים אחריה בשבועות - כבר יהיה לו מספיק שם בעולם תבא לקבל דין ותשובו עבר זה לקד'": (שיש"ק ח"ב שצ"ח) פיעם אחת ישב רבנו לומר תורה בתי השבועות אחר מנחה בעוד שהיתה החמה זורחת, וישבו כל הלילה אצל השלוק, והתפללו ערבות בתוך הסעודה, וישבו כף עד שהתחילה החמה עוד הפעם לזרח בבקרי חיים השני. ענה רבנו ואמר: "די זון קער זיך פאר חידוש'ן און זאגן: איידער איך בין אונטע געגאנגען - האב איך אייך געטראפן, איך בין געקומען צוריק - האב איך אייך ווייטער געטראפן..." - "ראוי שתתמה החמה לעצמה ותאמר: טרם ש'שקעתי - ראיתי אתכם, וכשבאתי ותזרתי - פגשתי אתכם שוב..." (שיש"ק ח"ג סימן תפ"א)

"שיבת את 'אקדמות' מאד מאד, ואמר שישירא מחמת שהם משוקעים ורגלים כל כך טוב, על כן אין מרגישין כל כך שבח מעלת וגדולת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: מי שיודע מעלת השיר של 'אקדמות' עם הניגון שלו, כמו שרגלים העולם לומר אותו בניגון הידוע - הוא דבר נפלא וחיודו גדול מאד; ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק וכו', והפליג במעלתו מאד: (שירה"ן סימן ר"ו)

רבנו הפליג מאד מאד במעלת וגדלת השבח הקדוש של 'אקדמות' שאומרים בשבועות; ואמר: "וואס איין פארמאגן, 'אקדמות' מיט'ן נגון!" - "מה ש'יהודים אוצרים (רכוש רב) בתוכם, 'אקדמות' עם הנגון שלו!": (שיש"ק ח"ג תפ"ב)

ב'שלוש השנים שהגלו את מוה"ר"ת מברסלב לעמרום בעת המחלוקת הגדולה צ"ל נתבטלה ההתעוררות והעבודה העצומה של הספירה האחרונה ושל 'האקדמות', פי מרוב פחד וראו אנשי טלומנו מלבוא כולל ולשהות אצלו ז'ל כדורגלם פמדי, ובאי אד רב פמה אנשים ספורים.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"ה
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

שני מדרגות שקיבל עליו משה רבינו

והשם יתברך קשרה, שהוא נותן לבו על זה, קראו אליו ויאמר: "משה משה, ויאמר הנני" הנני לכהן, הנני למלכות. כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (מדרש רבה, שמות, פרשה ב).

כשמסר נפשו על ישראל וזה משה רבינו למדרגה נוראה זו להיות רועה ישראל, ועל כן קרא לו ואמר משה 'הנני ודרשו חז"ל 'הנני לכהונה, הנני למלכות, ומבאר רבינו שקיבל על עצמו שני תיקונים אלו המובאים במאמר.

נח הכהונה של משה

'הנני לכהן' זה בחינת חנכת הבית, כי משה שמש בשבעת ימי המלוואים, כמו שכתוב (תהלים צ"ט): "משה ואהרן בכהניו" (זבחים ק"ב). גם כהן הוא בחינת קבליות בן ותלמיד, כי כהן נאמר (ויקרא י'): "להורות את בני ישראל" 'להורות' לשון הוראה זה בחינת תלמיד. גם להורות לשון היריון, בחינת בן עבודה ראשונה היא עבודת הכהונה. להורות את בני ישראל דעת דעת של דרי מעלה ודרי מטה, שכל אחד ידע 'כי ה' הוא האלקים' דרכים ועצות איך לעבוד את הש"ת בכל מקום שהוא בעליה ובידידה, הן לדורות והן לדורות עולם בהתעברו בכל דור ודור (כמו שנתבאר לעיל בענין מה שהיה הוא שיהיה), שהרי בפועל לא שימש משה רבינו אלא שבעת ימי המלוואים, ושימוש זה היה לשני סיבות, האחת היא ללמד את בני אהרן את כל סדר ההקדבה, והשנית נאמרה בזה"ק שהוא לחנוך את המשכן, כי אי אפשר לחנוך אותו ולהמשיך עליו את קדושת המשכן אלא בכח הצדיק.

ועל כן במעמד הסנה קיבל עליו משה רבינו להיות 'כהן' כלומר, לחנוך את בית המקדש בשני דרכים אלו: הן ללמד את הכהנים איך להקריב קרבנות ולהציל בזה את ישראל מעוונות בכח משה רבינו כמו שנתבאר. וכן לדורות קיבל עליו עבודה זו ללמד את ישראל איך לחנוך מחדש בית המקדש בדרך חנוכה כמו נתבאר. וכן הוא חונך בפועל בכל עת ועונה את המשכן שבונה כל אחד מישראל, שלחבר בכל מעשה שמיום ארץ דרי מעלה ודרי מטה, שכל מעשה טוב יהיה המשכה של כח דרי מעלה גם בהיותו בדרי מטה ממש.

נח המלכות של משה

'הנני למלכות' זה בחינת מלכות הנ"ל, שעל ידו נמשך הפרנסה, שבו נהגה אור הפנים כנ"ל.

יחד עם כח הכהונה קיבל משה רבינו על עצמו את עבודת העלאת המלכות, כלומר, לתקן את המלכות בכל דור ודור, להעלות את הליות ממקומו שהוא מעוקל, ומסובב בהסתרה נוראה בתאוות ובירדות שאין להם שיעור, והוא מעלה אותו על ידי עבודות דרי מטה אל ים החכמה, ועל ידי זה להמשיך לישראל שפע פרנסה ודעת.

המשכת לחם ויין

וזה בחינת (בראשית י'): "ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין, והוא כהן לאל עליון". 'מלכי צדק מלך שלם' זה בחינת מלכות. 'הוציא לחם ויין' הניו בחינת פרנסה, שנמשך על ידי המלכות הנ"ל. 'והוא כהן' זה בחינת קהנה כנ"ל, שהוא בחינת קבליות בן ותלמיד, שמשם נמשך הפרנסה על ידי המלכות. כנ"ל.

כשחזר אברהם אבינו ממלחמת המלכים הוציא לו שם לחם ויין, ובאותה שעה קיבל אברהם כת כח הכהונה לו ולזרעו לדורות עולם. ועומק הענין מובא בזה"ק ובכתבי האריז"ל (עיי' זוהר לך לך פז. לקו"ת לך לך ועוד) שכל מלכים אלו היו כמה מדרגות בקליפות שנלחמו לקבל את השפע, ועל כן שבו את לוט, שאף על פי שלא היה צדיק, בכל זאת היו בו חלקי קדושה, ועל כן ירד אברהם אבינו להלחם בקליפות אלו כדי להצילו, עד שנתגלגל הענין ויצאה ממנו

הסגולה שהצילה מן הפרסום

ינותק מביתו החדש. ואכן, זמן קצר לאחר הגיוס עברה רעייתו להתגורר באזור המחנה. מדי שבת היה בא רבי עזריאל לסעוד בביתו עם זוגתו, ולעתים גם באמצע השבוע. כך, בתוך הניסיונות המרים והקשיים שהעמיד הצבא בפניו, הצליח להחזיק מעמד בקדושה ובטהרה, בזכות תושיית אביו החסיד. לתקופת השנה, והנה שמחה בבית הזוג. בן בכור נולד להם. באותם ימים תינה רבי עזריאל את צערו לפני אביו "אשתי היולדת ובני הפעוט זקוקים לפרנסה, אני עצמי כבול לעבודת הצבא ואיני יכול ללכלל אותם".

כאן נתגלתה שוב מסירות נפשו של רבי צבי למען בנו ומשפחתו. באותה תקופה נהגו בעלי-בתים אמידים להחזיק בביתם מלמד פרטי עבור ילדיהם, כדי שיגדלו על ברכי התורה והיראה. רבי צבי קיבל עליו משרה שכזו בבית אחד העשירים, וישב שעות ארוכות ללמד את ילדי הבית תורה, וכל זאת כדי שיוכל לפרנס ממשכורתו את משפחתו בנו.

ויהי היום, ואחד מבניו של בעל הבית העשיר חלה במחלה קשה ומצבו הידרדר. אביו הזעיק אל מיטתו את הרופאים והללו ייאשו אותו והסבירו לו שסיכויי החלמתו קלושים. העשיר, שהספיק להכיר את רבי צבי מקרוב, ידע שאינו אדם פשוט. בצר לו פנה אליו ושפך לבו לפניו: "חיי בני מוטלים על הכף, מה אוכל לעשות למעננו?"

רבי צבי שם לב כי העשיר, שסדר יומו עמוס מאוד, נוהג להתפלל ביחידות. בתשובה לשאלתו, אמר לו: "ראה, אינני בעל מופת. אלא מאי, תפילה במניין היא מצוה. אם תבטיח לריבוננו של עולם שתתפלל בכל יום בציבור - מבטיח אני לך שבזכות המצוה בנך יבריא!"

ואכן, בעל הבית קיבל עליו את הדבר בלב שלם ועמד בדיבורו. רבי צבי הירבה בתפילה ובתחנונים עבור החולה, ולא ארכו הימים, והבן הבריא לחלוטין לשמחת כל בני הבית.

בכך הרוויח רבי צבי שני דברים כאחד: גם זיכה את בעל הבית בתפילה בציבור בקביעות, וגם ניצל מן ה'פרסום'.

בעל הבית פכר את ידיו בחוסר אונים ותלה עיניו שואלות במלמד רבי צבי "מה אוכל לעשות כדי שבני ישוב לבריאות?" רבי צבי הרזה רגעים אחדים. דמותו השקטה והצנועה הסתירה מאחוריה שנים ארוכות של עבודת השם טהורה. לא רבים ידעו מה הביאו לשמש כמלמד בבית זה, ולשם כך עלינו לשוב שנים אחדות לאחור.

שמחה אפפה את בית משפחת וויסלייב שבעיר

מסירות נפש של אבא. העיר טולטשין

טולטשין. שידוך נרקם בתוך המשפחה עצמה, היה זה רבי יחיאל וויסלייב - חתנו של רבי נחמן מטולטשין - שאירס את בתו לאחיו הצעיר, רבי עזריאל.

ביותר שמח אביהם של השניים, רבי צבי וויסלייב, שהיה אבי החתן וסב הכלה גם יחד. החתונה התיקיימה ברוב חדווה וכל המשתתפים בירכו את הזוג הצעיר שיזכה להקים בית נאמן, מלא קדושה וטהרה.

אך לא ארכו הימים, והשמחה נשבתה באחת. יום אחד הגיעה מעטפה חתומה שגרמה לזוג הצעיר לדפיקות לב: צו גיוס לצבא הצאר למשך ארבע שנים תמימות עבור החתן הצעיר, רבי עזריאל.

קשה היה מאוד להשתמש מגזירה זו. ככל שהלך וקרבו תאריך הגיוס, נשפכו דמעות כמים בבית הקטן; החתן והכלה בכו והתפללו לנס. רבי צבי, שהבין היטב את משמעות הסכנה הרוחנית האורבת לבנו שזה עתה נישא, אם יאלץ לשהות הרחק מביתו, לא איבד את עשתונותו בתוך הצער הגדול. הוא בירר היכן עתיד בנו לשרת, וכשנודע לו מקום המחנה השוכן בחבל גליציה, קרא לנכדתו-כלתו ושידל אותה לעבור להתגורר בעיירה קרובה למחנה הצבאי, כדי שבעלה לא

לחידודא

מהו הקלקול והפגם הגדול יותר מכל העברות שבתורה?

תשובה לחידה הקודמת: האם ב'ליקוטי תפילות' יש רוח הקודש? ליקוטי תפילות הם יותר מרוח הקודש וכפי שאמר מוהר"ן: המתנגדים שואלים אם יש בהתפילות רוח הקודש, ובאמת גבוהים מרוח הקודש כי הם נמשכים משער החמישי!

כונני אור, אנשי מוהר"ן, דיבורים ממוהר"ן, כה

הזוכה: אלישיב כלאב, קרית ארבע זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

י"ד

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בספרה'ק ליקוטי הלכות'

שבת קודש - דף קט"ו

מה יש לבוין בהדלקת נר שבת?
הקליפות מכונים בשם 'מאורי אש', כי כמו שה'אש' הוא אור המחליף האור האמיתי של השמש. כך גם הקליפות מנסים להתגבר בתאוות, ולדמות כאילו יש חיות שיכול להחליף החיות הרוחנית. ולכן בשבת שאז מאיר אור ה' בשלמות, התיקון הוא להדליק נר שבת מאש', שכך לוקחים מהקליפות את האור שלהם, ומזה בעצמו מדליקים אור קדוש. כי זהו קדושת שבת לשעבד את הקליפות בעצמם ולעבוד משם את ה'.

יום ראשון - דף קט"ז

למה העושה רצונו יתברך נקרא 'עובד ה'?'
עיקר הגלות הוא החילוף שהיצה"ר מחליף את ה'בן מלך' ל'עבד', שהגוף שולט על הנשמה, ואינו מתרצה לעשות רצון הנשמה. והתיקון השלם היה לעשות רצון ה' מתוך הגדרה של 'בן מלך', שגם הגוף ירצה רצון ה'. אך כיון שהגוף עדיין אינו רוצה את ה', לכן ההתחלה היא לשעבד הגוף כמו עבד ולעשות רצון ה' אפילו שהגוף מתנגד, וכך נקרא 'עבד ה'.

יום שני - דף קי"ז

מהו 'דין' ואיך ממתיקים אותו?
יש 'דין' פרטי שהוא התערורות איזה יצה"ר או איזה צרה ר"ל. והמתקת דין פרטי הוא, לחפש בפרטיות מהי המחשבה הנכונה למצוא את ה' באופן שמתאים למציאות הזו של הדין, וכך נתמתק הדין. אך יש 'דין' כללי, שמעלים לגמרי את המציאות של ה', שגורם קרירות וחוסר 'רצון' לחפש איזה מחשבה של שכל אלוקי. והמתקת הדין הכללי הוא לגלות את שורש הרצון הפנימי הכללי של ה' שרוצה ובוחר בעמו ישראל, ומתוך מחשבה זו מתערר האדם ברצון והשתוקקות לה', וכך ממתיק את כל הדינים בשרשם.

יום שלישי - דף קי"ח

מהיכן מתחיל הנפילה לעבירות ר"ל?
כל הנפילות מתחילות מהחקירה שאדם אינו יכול להבין בדעתו מה ההגיון

נשמת משיח ונשמת רבא.

ובזה מבאר מזהר"ת (הל' פדיון בכור ה ועוד) את מה שכתב כאן במאמר, שהצדיק יורד להלחם בקל" להציל גם את הנשמות הירודות בבחי' דרי מטה, כי יודע שמהם יעלו שעשועים נוראים ותיקונים שאין לנו בהם השגה בבחי' נשמת משיח, ועל כן כשחוזר ממלחמה זו ראה שם בן נח את מדרגת אברהם אבינו, ומסר לו כהונה ומלכות, שהם שני כוחות תיקון אלו, וכמו שנתבאר לגבי משה רבינו שרק מי שיכול לדרת לעמקי הקל" להלחם בהם, בשביל נשמות ירודות אלו, הוא לבדו יכול לתקן את סוד הכהונה והמלכות שנתבאר.

[וראה עוד בזוה"ק (שם) שלחם ויין הם שני חלקי הדעת, החסדים והגבורות ובאותה שעה נכללו זה בזה, ונמשך המתקה במדרגת יום כיפור שהוא עליית המלכות לספירת הבינה. ובה יתבאר שהוא סוד יום כיפור מחילת עוונות שעל ידו נמשך כח החנוכה כמו שנתבאר לעיל].

להמשיך רפואה לריאה

במאמרים אלו המשיך רבינו את הרפואה לחולי הריאה שחלה באותם השנים עד שנסתלק ממנו, וביותר לתת לנו דרך ודעת איך להמשיך על עצמנו ריאה מתוקנת ורוח חיים. ועומק הענין מתבאר שהסתלקותו הייתה מסירות נפש שמסר עבורנו להוציא אותנו לדורות מרוח שטות, ועל כן נטל על עצמו את חולי הריאה וכאן הודיע לנו למה נטל על עצמו חולי זה.

[יב] וזה בחינת מִצַּח הַרְאָה, בְּשֵׁרְאָהּ הַיָּא בְּמִצַּח הַשְּׁנָה, הַיָּא כְּלֻלָּהּ מִכָּל הַבְּחִינֹת הַנִּזְכָּרִים. כִּי הַרְאָה הַיָּא מְאִירֵת עֵינַיִם, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכָרֵנוּם לְבָרְכָהּ (חלו מט) זֶה בְּחִינַת תְּלֻמִּיד, שֶׁהִשְׁתַּנְּתוּ בְּחִינַת: "וְאֶרְאָה אֶת ה'". גַּם עַל יְדֵי הַרְאָה בָּא שְׁנָה (מִמַּבְאֵר לְעֵיל בְּסִימָן ה) זֶה בְּחִינַת הַשְּׁנֵת הַבֵּן, שֶׁהִשְׁתַּנְּתוּ בְּחִינַת מִדָּה, בְּחִינַת: מִה קָמִית וְכוּ', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׁנָה, בְּחִינַת (שְׁעִיָּה ס"ד): "עֵינֵי לֹא רָאָה אֱלֹקִים וְזִלְתָּה".

כי הצדיק הוא סוד הריאה של ישראל, שהוא המשכת רוח החיים לגוף. ועל כן היא כלליות האיברים הפנימיים [כמובא להלן בסוף המאמר]. כי עיקר האיברים הפנימיים הם לתת את רוח החיים לכל הגוף, הריאה מביאה את הרוח אל הדם והלב מסיע אותו לכל חלקי הגוף. ועל כן עסק רבינו כל כך בהמשכת הרוח במסירות נפש [בבחי' חולי הריאה] כדי להמשיך עלינו את 'רוח היראה של החכם' (בדלהלן אות יג), והיא אותה 'רוח איש יכלכל מחלה' שהוא רוח הצדיק המרפא את מחלות נפשינו.

ועל כן הוא מצד אחד שורש כח הריאה [כי כשחסר האויר אין האדם רואה כראוי] שהוא מדרגת תלמיד שעבודתו היא תמיד לראות את כל הנקודות טובות שלו, להאמין באמונה שלמה שפעל את כל רצון השי"ת. ומצד שני הוא שורש השינה שהוא תיקון מדרגת הבן, כלומר, כח להכנס לביטול [וכמו שנתבאר לעיל (סי' ה) ענין עריבות השינה על ידי הריאה, ולהיפך ממנה הוא שינה שאינה עריבה, שאינה מגיעה מתוך ביטול אלא יאוש ועצבות שזה על ידי שהריאה חולה ואינו יכול להמשיך אויר קר ונח]. לדעת תמיד שעדיין לא השיג כלל בגדלות השי"ת וכל עבודתו אינה אלא שינה ותדרמה, ומצד שני הוא מתבטל לרצון השי"ת, שהוא סוד 'עין לא ראתה' שיתבאר להלן (בענין שנתו של רבי אליעזר).

רוח של מקיפים

וְרוּחַ הַחַיִּים שֶׁפָּתוּף הַרְאָה זֶה בְּחִינַת מְקִיפִים הַנִּזְכָּר, בְּחִינַת (קִהְלָת א): "סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ", בְּחִינַת (איוב ד): "רוּחַ עַל פְּנֵי יַחֲלָף", בְּחִינַת אור הַפְּנִיִם. כִּח שְׁלִישִׁי שֶׁבְרִיאָה הוּא כִח מְקִיפִים, לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאֵרֶת מִמְקִיפִין בְּבַחֲוֵי 'סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ', לְהַאִיר מְקִיפִים אֶלּו מְאֹר הַפְּנִיִם שֶׁלְמַעֲלָה (כְּמוֹ שִׁתְּבָאָר לְהֵלֵךְ בְּדַבְרֵי בְּהַרְחֵב).]

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yofamattar@outlook.co.il. בלש"ק בשלוחה 6, בלש"ק בשלוחה 5. לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 03617116, באישי בשלוחה 6, בלש"ק בשלוחה 5.

שהשי"ת בחר בו ברצונו יותר מסתם גוי. ולכן ראשית התיקון להתחזק בעבודת ה' הוא לתקן ההבחנה הזו, לחזק האמונה שיש הבדל בין יהודי לגוי. וזאת ע"י התקשרות לצדיקים הפודים את המח מחקירה זו, ומאירים לאדם שאכן יש מציאות שה' רוצה בו יותר מגוי, בלי יכולת להבין זאת.

יום רביעי - דף קי"ט

מה ההבדל בין התגלות ה' של פסח להתגלות של שבועות?
בפסח מתגלה הנהגה של השגחה, שכל מה שנעשה בעולם הוא ברצון ה' בלי שום השתדלות האדם. אך בשבועות מתגלה הנהגת ה' בתוך הטבע, שנעשה אז פדיון גדול על ידי קבלת התורה, להבין שכל ההשתדלות והנהגת הטבע הוא גם ברצון של ה'.

יום חמישי - דף ק"כ

למה יש כל כך הרבה חושך בעבודת ה'?
העולם הזה נברא בשביל 'המתקת הדינים', כלומר לבטל צמצום הקשה של דין, ולהמשיך 'הארת הרצון', וזהו כל עבודת האדם במעשיו הטובים ובתפילות. ולכן בהכרח שיהיה דינים וחושך, בשביל שנתגבר להמתיקו על ידי הדעת שמקבלים מהצדיקים איך לזכור שהכל ברצון ה', ואין טבע שיוצר את הדין.

יום שישי - דף קכ"א

מה התכלית של כל העבודת ה'?
מליל הסדר בפסח אפשר ללמוד מהו התכלית והסוף של עבודת ה'. כי לאחר כל המהלך הארוך של סימני ליל הסדר, יש את הסימן האחרון של הלילה הנקרא בשם 'נרצה', שלכאורה לא מובן מה עושים ב'נרצה', כי אין בה לכאורה פעולה מיוחדת. אך האמת, שסימן זה הוא התכלית של הכל, להשיג 'מצח הרצון' - לדעת שה' מלא ברצון אלינו. וענין זה נכון לכל ימות השנה, לאחר כל עבודה, יש לעצור ולעשות 'נרצה', לעצום העיניים ולא לעשות כלום, רק לחשוב מהרצון של ה' אלינו והרצון שלנו אליו, והכל בכח 'משה' שהוא בגמטריא 'נרצה'.

מושגים בתורה ה' תניינא

תפילה

עיקר התפלה היא רחמים, שבעולם הזה כבר אפשר להמשיך רחמים גדולים, הבאים ומעוררים את שורש הרחמים העליונים. ורחמים אלו הם עיקר גדולת ה'. שמתגלה על ידי הדעת, וככל שיש מוחין עליונים יותר, נתפש ומושג יותר רחמי ה' למעלה למעלה עד אין סוף. ועל ידי הרחמים נפעל ומתגלה גדולת ה' כמו שהוא ברצונו יתברך שהוא שיר של נפלאות והשגחה עליונה, באופן שהדעת כבר רואה ומגלה את מה שכבר האמינו בחסדי ה' שהם נצחיים תמיד ושהכל רק לטובה, וכל זה צריך המתפלל לידע כדי שיוכל להתפלל כראוי. והצדיק המגלה את השיר שיתער לעתיד, מגלה שאף כאשר כח התפלה מוסתר על ידי מוחין דקטנות, שרשו באמת פועל רחמים עצומים, שכאשר מתחזקים באמונה, גם תפלה זו מביטלת את כח הנחש והס"א ומגלה חסדי ה'.

שישו ושמחו בשמחת התורה

ונתנו שני כתרים בראש כל אחד, וכשחטאו וכו', ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזיק לנו, שנאמר ושמחת עולם על ראשם, נמצא שהשמחה היא בחינת נעשה ונשמע, שהוא בחינת קבלת התורה, "עכ"ל רבינו (לקוטי מוה"ר סח). והיינו, שההתרצות לקבל התורה בכל לב היא ששמחו ורצו דבר זה בכל לב באהבה שהיא השמחה (עיי' רש"י שבת שם ד' הסנין בשלמותא), ולולא ששמחו ורצו את התורה היה העולם נהפך לתורה, נמצא שאנו חוזרים בכל שנה ונמקבלים התורה מרצון על ידי שאנו מראים שהביבה לנו התורה, והשמחת זי"ט בעצמו הוא קבלת התורה ברצון ובשמחה בבחי' נעשה ונשמע.

וכך כותב רבי נתן במכתבו לבנו (עלם לתורה: מכתב קל): "והנה ימי השבועות הקדושים ממשמשין ובאין, בעל הרחמים יחוס עלינו שנוכה לגמור ימי הספירה בקדושה ובטהרה, שנוכה על כל פנים מעתה להכין עצמנו כראוי לקבלת התורה הקדושה בחג הקדוש הזה הבא עלינו לטובה. ואם אמנם עדיין צריכין לשבר הלב על זה הרבה ולבקש ולהתחנן לפני יתברך על זה הרבה, ולבכות לפניו בדמעות שליש כבן הבוכה לפני אביו שיקרבנו גם כן בתוך בני ישראל הכשרים הזוכים לקבלת התורה בשבועות, אף על פי כן ביותר צריכין לחזק את עצמנו בשמחה בכל יום, כי עיקר הכלי לקבלת התורה הוא שמחה".

נמצא, שיסוד עבודת היום דשבועות בכלליות הוא: עצם השמחה בתורה ובאמונה ובקבלת עול מלכות שמים, והעיקר הקבלה מחדש, וצריך להתחדש בשמחה ובהתבוננות עוצם המתנה הזאת ולחבבה מחדש, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות סג.) "שתביבה תורה על למדיה בכל יום ויום כיום שניתנה מהר סיני" וכ"ש ביום נתינתה שצריך לפעול בלבו התחדשות והכרה מחודשת ביקרת מעלתה ולרצות אותה בכל לב ונפש ובחשק חדש. ועל כן, כל ההכנה למוטת תורה הוא ע"י 'ספירת העומר' שמהותה רצונות וכיסופים שנובעים מאהבה (עיי' לקו"ה דם ה"א) והאהבה היא השמחה (עיי' חכמה ותבונה סי' יד: "כי באמת השמחה הקדושה קשורה ומשולבת עם האהבה הקדושה בה' ויעלצו בה אוהבי שמו"), כי זה עיקר הקבלה בעצמה, וכן תיקנו הקדמונים לומר 'אקדמות' קודם עשרת הדברות שהוא 'שיר של חשק' (שיחות הר"ן רט) כי זה עצם הקבלה מחדש, ששמח וחושק בתורה.

הנה אתא ובה היום הקדוש והנורא בו ניתנה תורה לישראל, ועל כן עלינו לבקש בעבודת היום של שבועות את כח קיום התורה, ועל זה צריכה שתהא תשוקתנו ובקשתנו ונשיאת עינינו ביום הזה בכל לב ונפש, אבל הנה, אף שעלינו לבקש ולייחל אז על קיום כל מצוות התורה בכל כללותיהן ופרטותיהן, אולם בנוסף ראוי להתבונן בעבורה פרטית המיוחדת ליום זה ביתר שאת, והיא מעיקרי יסודי קיום התורה.

כי הנה על פי התורה אין לנו שום עבודה מיוחדת ביום חג השבועות מלבד עצם החג, ושלא כבחה הפסח וסוכות שיש בהם מצוות מיוחדות. ועל כן נקרא חג השבועות 'עצרת', כי אין בו מצוה מיוחדת כי אם שבייתה ממלאכה ועשיית חג (עיי' קדושת לוי, דרוש לשבועות), ומצד דיני התורה אין אנו עושים שום זכר למתן עליו עוסקים בפעולה מיוחדת לקבל התורה (מלבד מה שחז"ל הוסיפו קריאת עשרת הדברות ורבותינו הוסיפו כמה מנהגים בליל יום חג השבועות), ומוכרח מזה שאכן זה עצמו עבודת קבלת התורה מחדש, מה שאנו עושים יום זה ליום של שמחה וחג והוא מקרא קודש לכבוד באכילה ושתיה וכסות נקיפה (עיי' רש"י שמות י"ט טו ביום המכללת, ובת"כ פ' אמור וקרא כו-לה), כי על ידי זה שאנו מראים שמחתנו ביום זה אנו מכריזים שאנו מרוצים בקבלת התורה ושמחים בה, וזה עצמו קבלת התורה ברצון.

וכן אמרו חז"ל (פסחים סח) "הכל מודים בעצרת דבענין נמי לכם, מאי טעמא יום שניתנה בו תורה הוא" ופירש"י שם: "דבענין נמי לכם - שישמחו בו במאכל ומשתה, להראות שנוח ומקובל יום זה לישראל שניתנה תורה בו", ומבואר שחובב אכילה ושתיה ושמחת יום זה הוא כדי להראות שנוח ומקובל לו מה שקיבל את התורה, וזה עצמו בחי' הנעשה ונשמע' שמקבל באהבה ובשמחה את כל דברי התורה לנשותם. ובאמת, מבואר בדברי רביז"ל שיעיקר הנקודה בנעשה ונשמע' היתה השמחה, וההכלי לקבלת התורה, חז"ל: "השמחה הוא כלי אל חידושין דאורייתא, כמו שאמרו חז"ל (שבת פח): 'בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, ירדו שישים ריבוא מלאכים,

עומק הפרשה

לגיייר את כח הדמיון

לוקח שולחן ומעביר ללב את ההרגשה הנה עומד לפניך דבר יציב שאפשר להשען עליו בבטחה!

אבל כח דבר הוא מעורב מאד ומשתנה לפי נפש האדם ומצבו, שכן בכל דבר יש כמה וכמה משיכות, רוחניות וגשמיות, ולכן אדם שזיכך מעט את כח המדמה שלו, בראותו דבר מאכל הוא אכן מראה לו 'הנה עומד לפניך דבר שישביע את רעבוך', והמזכך יותר את נפשו מראה לו המדמה 'הנה נצוצות קדושים שאתה זוכה להעלות לתיקונם', אבל אדם גם יותר מראה לו המדמה 'הנה דבר מאכל שימלא את תאוותך'.

מיד עם בריאת העולם נברא כח המדמה, כי הוא המניע ומזין את כל מערכת הבריאה, בלעדיו לא היה קיום לשום בעל חיים, אף בעל חי לא היה מכניס דבר לפיו, ואכן כח זה נברא בבריאת העולם באופן מעורב ומגושם מאד.

הדבר המקביל לכח זה הוא עם ישראל, שכן מיום בריאת העולם הוא נברא באופן שכולל שני חלקים נפרדים שאינם נפגשים לעולם - הגשמיות והרוחניות, וכמאמר הכתוב 'השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם', אי אפשר לקחת דבר גשמי לעשותו רוחני ודבר רוחני אינו יכול להעשות לגשמיות, הכח היחיד המחבר ביניהם הוא כח פלאי בבריאה הנקרא 'עם ישראל', יהודי יכול לקחת מאכל גשמי או כל חלק בבריאה ולהעלותו לה' לריח נחוח, וכך בכל מחשבה דיבור ומעשה יכול היהודי לקשר את הגשמיות עם הרוחניות.

לכן כדי להשלים את הבריאה ולברר ולתקן את כח המדמה, היה על ישראל להכנס לתוך המדמה והמספר להימנות שוב ושוב, ורק כך תיקנו ויברירו את המדמה. (ע"פ ליקו"ה בברכות הרי"ד, כד)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבותם, במספר שמונת כל זכר לגלגלתם.

לכאורה הצורך למנות את ישראל הוא תמוה מאד, הרי השי"ת יודע את מספרם ומנינם ולמה היה על משה רבינו למנותם, אכן להבנת הענין מבאר מהרה"ר"ת את עומק ענין המדמה והמספר.

אם נתבונן על מהות המספר והמנין נראה שהוא אחד מיסודות התגשמות העולם, כי קודם הבריאה הייתה כל המציאות מלאה באלוקותו ית', אך כשנברא העולם נעשו בו בריאות רבות ושונות, מעת שנתרבו החלקים שונים כבר לא ניכרת בהם יד הבורא ית', כעת כבר לא ניכר כח יחיד בעולם שהוא כח הבורא ית', אלא נדמה שיש כוחות רבים ושונים, כגון, לאחר שנוצר השולחן מיד גם הוא נדמה לבעל כח, הוא יכול להחזיק את המונח עליו ונדמה לנו שאם יפול השולחן מיד יפול כל מה שמונח עליו, וכן הכסא הוא בעל כח לשבת עליו, וכך כל חלק בבריאה היא כביכול בעלת כח לעצמה.

לאמיתו של דבר טעות זו אינה אלא כח פלאי המוטבע בבריאה והוא כח המדמה (ראה דרשות הר"ן ח; עין חיים ג, י ועוד), שכן בוודאי אין השולחן ולא הכסא נושאים את המונח עליהם, אלא מאמר השי"ת לבדו הוא המעמיד את כל הבריאה, הסיבה שהאדם מדמה בנפשו כאילו יש כח בשולחן להחזיק את משאו הוא כח המדמה.

כח פלאי זה טבע השי"ת בכל הבריאה כולה, הוא הכח הממוצע שבין הגשמיות והרוחניות, בין הגוף והנפש, הוא לוקח את הגשמיות ומגלה אותה לנפש האדם, וכך הוא

רוב בני העולם מסתובבים ללא חיות וסיפוק, מתוך הרגשה שלא מוצא עדיין את הנקודה המיוחדת להם. ומגיל צעיר מתחיל האדם לחפש את הזהות שלו ואת המשמעות לחייו, וכשלא מוצא את הכבוד והחיות שלו בקדושה, הוא מתחיל לחפש זאת בחוץ, אולי שם ימצא ביטוי ומשמעות לעצמו, עד שברוב הפעמים אינו מוצא זאת, ונופל סתם כך להתנהג כבהמה, מחמת שאיבד את החשיבות שלו.

ועל כך אמר רביז"ל (שיחות הר"ן נ"א): שאמנם גוי צריך זכות גדולה מן השמיים למוצא מה מיוחד בו, בשביל למוצא משמעות לחייו. אך ישראל אין צריכים לזאת, כי ישראל יודעים מה שצריכים לעשות, על ידי התורה. כי עיקר הנקודה המיוחדת לכל יהודי, הוא קיום אותם המצוות שכביכול כולם עושים, שבת, תורה, תפילין, מזוזה, שופר, מצה, ברכות הנהנין וכו'.

אלא שמאוד קשה לאדם להאמין בזה, מחמת שרוצה להרגיש דבר שמייוחד בשבילו, ולא רק ענין כללי שכולם מקיימים. והטעות הזו הוא מחמת שרגילים להחשיב ולהעריך אחרים לפי הסתכלות חיצונית של הצלחה, ולא מעריכים אותם לפי הנחת רוח הפרטי שעשו בשמיים. כי הנחת רוח שיש לה' מכל אחד הוא לפי הקושי והמניעה שיש מסביב למצווה, ובה יש הבדל גדול בין אחד לאחד.

רב יוסף צווה בחג השבועות להכין לו עגל מובחר, כי אמר 'אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא' - בשוק יש הרבה אנשים ששםם 'יוסף', ולולא היום של מתן תורה, שבזכותו למדתי תורה ונתרוממתי, לא היה הבדל ביני לבינם, (פסחים סח:). ופשטות כוונתו היתה להדגיש את כח התורה שרומם אותו להיות איש אחר משאר בני אדם שאינם עוסקים בתורה.

אך אפשר לבאר פירוש נוסף, שאין כוונתו לזלזל בשאר הבני אדם שבשוק, אלא שולול חג השבועות, האדם חי בהרגשה שיש עוד הרבה בני אדם כמוותו בשוק שלומדים תורה ומקיימים מצוות, ואין איזה חידוש מיוחד בו, ואם כן למה להתאמץ לעשות איזה מצווה, וכי יחסר או יוסף לעולם אם יקיים המצווה אם לאו. אך בחג השבועות זוכה האדם לקבל את התורה מלמעלה, להבין שיש נחת רוח למעלה מכל מצווה שלו באופן פרטי, ואין הוא כשאר 'יוסף' שיש בשוק, [שגם הם חשובים כל אחד ושליחותו בעולם, לפי הנסיון והבחירה הפרטית שיש לו].

וחינוך זה המתנה היקרה ביותר שיכול אבא או מחנך להנחיל לבנו ותלמידו. להכניס לו מגיל צעיר שהוא חשוב ביותר, וסופרים בשמיים כל נסיון ונסיון. וככל שיש לו קושי בלימודו, ומתגבר עליו יצרו, כך הוא מיוחד ביותר בנחת רוח שעושה בשמיים.

אין זה דרשה לכבוד חג השבועות, אלא דרך חיים שאנו כמחנכים מקבלים בשבועות, להעריך באמת כל תלמיד לפי הנסיונות שיש לו, וההרגשה הזו תעבור ממילא לצעירים, כי הם מחשיבים את עצמם לפי מה שהם מרגישים איך אנו מחשיבים אותם.

למה בשעת נסיון אני מתבלבל ושוכח את כל היישוב הדעת שהיה לי להבין את השטות של היצה"ר?

כל הנחות רוח שאדם עושה לה', הוא דווקא מחמת שברגע הנסיון הוא מאבד שכלו ויישוב דעתו. ואילו היה לאדם ריכוז ויישוב הדעת בשעת נסיון, לא היה שום נחת לה' מההתעברות על הנסיון. לכן אין להתבלבל מכך שהשכל מתבלבל בשעת נסיון, כי כך הוא הדרך, ליישב דעתו לפני הנסיון, ולהחליט שבשעת נסיון יתחזק ויתגבר מתוך קבלת עול מלכות, אפילו שלא יהיה לו אז יישוב הדעת.

איך אפשר להתחזק בקבלת עול מלכות כאשר השכל מבולבל לגמרי?

בכל עת מצוא, ובעיקר בכל פעם שהיצה"ר מתגבר עליך, יש לרוץ לתפוס ספר, להתאמץ ללמוד משהו 'תורה' בכח גדול. כי התורה היא כמו מקל, שיש לה כח גדול להכות את היצה"ר, ולהחזיר לאדם את הרגשת השייכות למלכות ה', ולתת לאדם עוז וחוזק פנימי להתגבר כנגד היצה"ר בקבלת עול מלכות גם כשאין לו יישוב הדעת.

מה כדאי ללמוד בשביל לקבל הכח לקבל עול מלכות?

אין לחשוב יותר מדי מה ללמוד, יש לקפוץ לתוך התורה, יהיה מה שיהיה, ואז יראה שבהתחלה כל מילה ותיבה שלומד, נותן עוד מכה לתבערת הבלבולים, להכניס בליבו חזק 'מלכות ה'". וככל שימשיך להתמיד עוד כמה רגעים, ויתחזק להכניס בראשו עוד קצת הבנה בדברים שלומד, יזכה לראות איך חוזר לו השכל והיישוב הדעת.

דווקא יוצא לי ללמוד הרבה, ואיני רואה שאני מקבל כח להתחזק במלכות ה'?

אכן העצה היא, ללמוד 'תורה בכח'. אך יש 'תורה בכח' - להתאמץ ללמוד ולהבין. ויש 'תורה בכח' - לחשוב במחשבתו בשעת הלימוד שלכל תיבה שמוציא מפיו יש 'כח' אדיר להחזיר לאדם את השייכות שלו למלכות ה'. לזכור שיש לתורה 'כח' להחזיר לו את ההרגשה בחן הנפלא שיש לכל יהודי אצל ה'. וכשיאמץ לזכור מחשבה זאת בשעת הלימוד, אז יראה שכל מילה מחזירה לו כוחות להמליך את ה', וליישב דעתו בשכל אמיתי.

(ע"פ ליקו"מ סי' א')

בשורה טובה תדעו עמכם: מעוניינים לנצל את זמנכם עם דברי רבינו? קו "ערבי נחל" עם ספרי רביז"ל מוקלטים ככתבם וכלשונם. 029997310. שמעו ותחי נפשכם!

התורה הזמנית: הוצאת 'פאר הליקוטים' במבצע מיוחד ללומדי התורה הזמנית במסלול 'תמימי דרך' העוסקים בתורה ד' קמא: כך א' הכולל את תורה זו במחיר מסובסד של 30 ש"ח בלבד כולל משלוח!

התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הפל': קו 'אגדלך' ביוזמה מיוחדת: פאנל מיוחד בלב היער מדי מוצש"ק, עם הרב שלום כהן שליט"א והרב משה ישראל שליט"א, בו עוסקים כיצד ניתן לקיים את עצת ההתבודדות לעובדא ולמעשה. 023137556. מומלץ!

הופיע! כך ה' בסדרה המיוחדת "מנחל בדרך ישנתה" ובו חידושים וביאורים על עומק הפשט בתורות: לד, קכג, קפה, תנינא עד. הוצאת מכון 'אור הנחל'. להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0527653662. משלוח עד הבית: 0799276030, שלוחה 70.

אומץ: זמני סגירת העזרת נשים בציון הק' לקראת קיבוץ חג השבועות: מיום רביעי ד' סיוון בשעה 8:00 בבוקר, ועד יום ראשון ח' סיוון בשעה 8:00 בבוקר.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת כנס נצחה: עלה לתרומה, בנק
מרבנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

הלכה פסוקה

מאת הר"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

דיני עירוב תבשילין

די חובת עירוב תבשילין 'על ידי זכוי' האמור להלן.
ג. כמה אנשים הנמצאים בבית אחד, הסדר הנכון הוא שאחד יערב בשביל כולם 'על ידי זכוי' האמור להלן. אם נמצאים במקום ציבורי - יש לוודא אם האחראי עשה עירוב תבשילין בשביל כולם.

השתתפות בעירוב תבשילין

א. יש אפשרות לצאת ידי חובת עשיית העירוב תבשילין 'על ידי זכוי' כלומר שאדם אחר העושה עירוב תבשילין 'מזכה' לאדם אחר בעירוב. אבל הוא תקף רק למי שאכן ביקש ממנו שיזכהו בזה, אבל למי שלא ביקשו למרות שבדואי רוצה בזה, יש לשאול לרב אם מועיל.

ב. סדר הזיכוי האמור כך הוא: אם מי שצריך רוצה להשתתף בעירוב נמצא בעת עשיית העירוב, אזי יקח את העירוב ויגביהו עשרה ס"מ ויכוין לזכות חלק בעירוב [לא כולו]. ואחר כך יחזירו לבעל הבית והוא יגיד את הברכה ונוסח העירוב, וישמע ויכוין לצאת. אבל אם אין נמצא אז, יעשה הבעל הבית כך: יתן את העירוב למי שאינו משתתף בעירוב זה וגם אינו מבני הבית [ובשעת הדחק ולא נמצא אדם שאינו מבני הבית, אפשר לתת לאשתו] על מנת שיזכה למי שרוצה לזכות חלק בעירוב תבשילין, וחוזר ונטלו ממנו ואומר את נוסח העירוב והברכה.

ג. ובכל אופן אי אפשר לצאת ידי חובת עשיית עירוב תבשילין, אם מי שרוצה 'לזכות' בעירוב תבשילין נמצא בעיר אחרת בחג. וכן אין מועיל עשיית עירוב תבשילין על ידי הבעל או אדם אחר כשנמצא בעיר אחרת.

בשביל שבת. ואם הוא באופן שאי אפשר לסמוך על זה, יש לשאול את הרב איזה דברים מותרים להכין ביו"ט לצורך שבת.

זמן וסדר עשייתו

א. זמנו: לכתחילה יש לעשות את העירוב תבשילין בערב החג, כלומר ביום חמישי [לא משנה באיזה שעה]. אך אם יש חשש גדול שישכחו לעשותו - אפשר לעשותו יום או יומיים קודם.
ב. סדר עשייתו: לוקחים חתיכת בשר או דג [או קופסת טונה או ביצה מבושלת לא קלופה] עם חלה או לחמניה, ומחזיקים אותם ביד, ואומרים את הנוסח הכתוב בסידור. אבל אין לעשותו מדבר שאין מלפתים בו את הפת, כגון 'מרק' או 'חמין' או 'קוגל' וכדומה שאינם עשויים ללפת בו הפת. 'סלטים' למרות שבדרך כלל הם באים ללפת את הפת, אך על פי רוב אינם מבושלים, ואם כן אי אפשר להשתמש בהם לעירוב תבשילין.

יש להזהר מאוד שישארו קיימים עד כניסת השבת, לכן יש להכניסם במקרר במקום משומר. ורצוי לאוכלם בשבת, אך אם לא אכלו אותם, יצאו ידי חובה.
מי שלא נמצא בחג בביתו

א. אורח וכן ילדים הנשואים המתארחים אצל הוריהם בחג, אזי אם אוכלים וישינים שם - פטורים מלעשות עירוב תבשילין. וזאת אפילו מדליקים שם נרות שבת או מכינים את המאכלים לצורך שבת.
ב. אורח שאוכל כל סעודותיו בבית מארחו, אבל מדליק נרות שבת בביתו שלו - יש לו לעשות עירוב תבשילין אבל לא יברך. וכן הדין בבנים הנשואים שאוכלים בבית הוריהם וישינים בביתם. אך יש להם אפשרות לצאת

חיוב עשייתו ומטרתו
א. הואיל והג השבועות הבעל"ט הל בערב שבת - אסור לבשל או לאפות ביום טוב לצורך השבת, אלא אם עושים 'עירוב תבשילין'. ואף מי שאין לו צורך לבשל ביו"ט לצורך שבת, מכל מקום בדרך כלל יש צורך לחמם את התבשילים לצורך שבת, וכן מצוי שיש צורך בהוספת מים למיחם. וזאת היא יש לעשות ביו"ט דוקא, כי בשבת אסור משום איסור בישול או שהיה - ועל כן שוב חייבים בעשיית עירוב תבשילין. אף שכאמור שהעירוב תבשילין מתייר את הכנת התבשילים לשבת - מכל מקום יש להזהר להקדים את הכנתם בכדי שהיו מוכנים בעוד היום גדול. ובשעת הדחק יש להקל אף אם לא היו מוכנים לפני שבת.

ג. גם בכדי להדליק נרות שבת שחייבים להדליק אותם ביו"ט לפנות ערב שבת - יש לעשות עירוב תבשילין, אך אין לברך ברכת עירוב תבשילין על הדלקת נרות גרידא. וכן לצורך שאר ההכנות לצורך שבת, כגון הדחת כלים וכדומה - ראוי לעשות עירוב תבשילין אך אין לברך על זה.

ג. אכן מי שברור לו שאין לו מה לבשל או לאפות ואף לא לעשות אחד מן הדברים האמורים - פטור מעשיית עירוב תבשילין.

ד. לצורך הטבילה במקוה לצורך שבת. וכן סידור הבית, אם נהנים מזה כשעדיין יו"ט - אין צריכים לעשות עירוב תבשילין.

ה. אם לא עשו עירוב תבשילין יש לשאול 'עב' אם אפשר במקרה זה לסמוך על 'רב העיר' שעשה עירוב בשביל כולם, שאז אפשר להכין הכל

החיזוק השבועי

וזה הדבר אי אפשר לנלות בפרוש עד היכן רחמינו רבוי סליחתו מגיע, רק כל אחד צריך להבין מעצמו שיהיה על עצמו תמיד ואל יהיאש עצמו מן הרחמים. שכל זה סוד קרבו מנחה עשירית האיסה שזהו בחינת מנחת שעורים וכו' כ"ל.

ועל פן איתא באהר הק' שמנחה של העמר היא בדיקו דאשת חיל שהיא כנסת ישראל. היינו שזה עקר הנפיון של כל אחד מישראל, שאיך יבין להבין מרחוק על ידי הרמזים שמרמזים לו הצדיקי אמת שיש תקוה על ידי כל נקדה ונקדה טובה שהיא בחינת מנחת עמר שעורים וכו' כ"ל. שגל ידי זה עקר ההתקרבות לה' תהיה, בחינת קבלת התורה: ליקוטי הלכות, מנחה ז, מב

יהלום

פי בזה תלוי עקר תקוון

ההשובה, לבלי לייאש עצמו

אפלו בדלי דלי דלות: שם, מא